

Arrest

nr. 281 136 van 30 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 27 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2022 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DE NEVE *loco* advocaat P. VAN ASSCHE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die België is binnengekomen op 6 juli 2019 in het bezit van een paspoort, afgegeven op 4 januari 2018, met een visum type C, samen met het haar moeder, haar echtgenoot en haar twee kinderen. Het visum was geldig voor 59 dagen, tot 11 september 2019.

Bij beschikking van 30 augustus 2019 besliste de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel dat verzoekster de mogelijkheid wordt geboden om in België te blijven zolang dit vereist is voor de begeleiding van haar moeder en/of opvolging van de nalatenschap van haar broer K.

Verzoekster diende op 15 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 27 juni 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 27 juni 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 15/01/2020

Overdracht CGVS: 27/07/2020

U werd gehoord op 22 oktober 2021 van 14u15 tot 18u30 en op 19 april 2022 van 13u10 tot 16u45, op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is. Uw advocaat meester Van Eetvelde loco meester Van Assche was gedurende het volledige eerste persoonlijk onderhoud aanwezig. Uw advocaat meester De Neve loco meester Van Assche was gedurende het volledige tweede persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger en bent u afkomstig uit Qazvin. U bent gehuwd met A.L.M. en u heeft twee kinderen. U bent afkomstig uit een familie die sinds de Iraanse revolutie door de Iraanse autoriteiten als antirevolutionair beschouwd wordt. Zo was uw intussen gescheiden zus getrouwd met S., de neef van de echtgenoot van M.R., leider van de mujahedin. In 1360 of 1361 (Iraanse kalender, stemt overeen met 1981-1983 in de Gregoriaanse kalender) – toen was uw zus niet thuis – werd er een huiszoeking verricht in jullie woning, waar S. en uw zus woonden, en werd S. gearresteerd. Na anderhalf jaar kwam hij vrij. Een neef was aanhanger van de Tudehpartij waardoor hij kort na de revolutie werd gearresteerd en werd opgehangen. In die periode was u ook actief bij de mujahedin en bij linkse partijen. Uw broer K. werd gearresteerd tijdens een demonstratie waaraan u ook heeft deelgenomen. Jullie slaagden erin om hem via een familielid die indertijd officier was vrij te krijgen. Uw broer K. vluchtte ongeveer vier decennia geleden naar België waar hij als arts aan de slag ging. U werkte in Iran als journalist en vertaler. In 1378 (1999-2000) ging u bij het fotografieblad AKS werken dat destijds eigendom van de staat was. Later gaven u en uw man het tijdschrift in eigen beheer uit. In het jaar 2000 ging uw man naar Fotokino, een belangrijke beurs in Duitsland. Terwijl hij daar verbleef, was u verantwoordelijk voor jullie tijdschrift. In jullie tijdschrift moest een foto waarop een naakte vrouw te zien was verschijnen. Voordat een tijdschrift gepubliceerd kon worden, moesten jullie de goedkeuring krijgen van de Vezarat Ershad (Ministerie van cultuur en islamitische begeleiding). U wachtte enkele dagen en besloot uiteindelijk zonder de toestemming van het ministerie – het was toen vakantie – het tijdschrift te publiceren. Door de publicatie van het tijdschrift kreeg u evenwel problemen met de autoriteiten die u betichtten van het aanzetten tot prostitutie. U werd iets minder dan twee dagen gevangen gehouden en toen bijzonder hard aangepakt en mishandeld. Uiteindelijk werd u door bemiddeling van meneer H., een voormalige redactieverantwoordelijke van jullie tijdschrift die kon aantonen dat diezelfde problematische foto al eerder gepubliceerd had mogen worden, vrijgelaten. In 1385 (2006-2007) werd u actief bij Jamiyate Defa Az Koudakane Kar Va Khiyaban, een liefdadigheidsorganisatie die zich ontfermde over het lot van straatkinderen. U sprak uw netwerk aan en vroeg hen om hulp om zo het lot van de straatkinderen te verbeteren. Onder het presidentschap van Ahmadinejad werd jullie gevraagd om op de voorpagina van jullie tijdschrift een foto van Ahmadinejad te publiceren. Jullie verzetten zich hier echter tegen waardoor de autoriteiten het jullie moeilijk maakten om nog verder te werken. Hierdoor zagen jullie zich uiteindelijk genoodzaakt om de publicatie van jullie maandblad terug te schroeven en er een seizoensblad van te maken. Jullie bleven intussen wel andere door u en medewerkers vertaalde artistieke boeken publiceren. Jullie besloten in 1390 (2011-2012) met een kunstgalerij te starten. Jullie toonden er onder meer foto's van problematische situaties in Iran, zoals foto's van arme kinderen of van de vernietiging van de natuur, hetgeen door de autoriteiten niet werd geapprecieerd.

In 1393 (2014-2015) leerde u in uw kunstgalerij de Koerdische M.A. kennen. Jullie raakten aan de praat. Omdat u zelf via uw moeder ook Koerdische roots heeft, had u meteen sympathie voor M. U besloot om uw netwerk aan te spreken om geld in te zamelen dat M. op haar beurt verdeelde onder voornamelijk Koerdische families en kolbars. U sprak geregeld af met M. die u foto's liet zien van de mensen die u geholpen had.

Op 30 khordad 1398 (20 juni 2019) verliet u met uw gezin Iran om uw broer K. die aan leukemie leed te bezoeken. In juli 2019 stierf hij. Uw moeder die samen met jullie ook afgereisd was naar België besliste om hier te blijven. De dood van haar zoon was immers zwaar om te verwerken. U besloot ook hier te blijven om uw moeder te helpen met de afhandeling van de erfenis.

In augustus 2019 keerden uw man en uw kinderen terug naar Iran. Omdat u langer dan voorzien moest blijven om de erfenis van uw broer af te handelen, stapte u naar de rechtbank die besliste dat u zo lang als nodig kon blijven om de erfenis af te handelen. Twee weken voor uw geplande terugkeer naar Iran had u uw man aan de lijn. U vernam van hem dat er in de negende maand van 1398 (november-december 2019) een huiszoeking werd verricht bij u thuis en dat veel van uw spullen in beslag waren genomen, waaronder uw computer met bezwarend materiaal, een aantal controversiële boeken en uw persoonlijke aantekeningen met verhalen over slechte gebeurtenissen in Iran. Toen u uw man twee weken later nog eens aan de lijn had, vertelde hij u ook dat een onbekend iemand hem gebeld had met de boodschap dat M. tijdens protesten van 1398 gearresteerd was. U vermoedt dan ook dat M. onder druk van de martelingen tijdens haar ondervragingen over u had gepraat waardoor er in uw huis een huiszoeking was verricht. Enkele dagen later kwamen de autoriteiten ook langs op uw werk waar ze de computer van uw bureau meenamen. Uw man kreeg daarnaast een tweetal keer telefoon van de autoriteiten waarbij naar u gevraagd werd. U vermoedt dat het de bedoeling was om u te intimideren. Door de huiszoeking bij jullie thuis hadden uw conservatieve burens door dat er iets aan de hand was. Ze vielen uw familie lastig waardoor ze moesten verhuizen. De commotie bracht de reputatie van uw man ernstige schade toe waardoor het hem quasi onmogelijk gemaakt werd om nog in Iran te ondernemen. U verzocht op 15 januari 2020 in België om internationale bescherming. U zamelde in België ook eens geld in ten voordele van de Iraanse organisatie MehrAfarin die zich inzet voor straatkinderen. Bij terugkeer naar Iran vreest u dat u door de Iraanse autoriteiten opgesloten of in een gekkenhuis gestoken zal worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; uw shenasnameh (geboortebokje); uw melikaart (nationale kaart); uw huwelijksakte; uw rijbewijs; enkele documenten ter illustratie van uw activiteiten als journalist, zoals een lidkaart van een journalistenvereniging, een aantal nummers van het fotografietschrift AKS waarvoor u onder meer artikels schreef en een overzicht van het vertaalwerk dat u deed voor de website 'Magiran'; een aantal foldertjes van tentoonstellingen in jullie kunstgalerij; een kopie van de Belgische identiteitskaart van uw broer K.; een attest van notaris Lebon in verband met de erfenis van uw broer; een beschikking van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel, d.d. 30 augustus 2019, waaruit onder meer blijkt dat u in België kan blijven om de erfenis van uw broer af te handelen; drie bedankingsbrieven waaruit blijkt dat M. geld schonk aan de bovenvermelde organisatie Jamiyate; foto's van (kunst)boeken die momenteel klaar zijn om gepubliceerd te worden; een uitnodiging en een foto van een activiteit ten voordele van de ngo MehrAfarin; een bewijs van betaling waaruit blijkt dat u ook na uw vertrek fondsen vergaarde voor deze organisatie; en drie Belgische medische attesten waaruit blijkt dat u medicatie neemt. Na uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stuurde uw advocaat een mail met opmerkingen over de notities.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U verklaarde weliswaar dat u vergeetachtig bent door de medicatie die u gebruikt en dat u zich niet goed voelt (CGVS I, p. 20; CGVS II, p. 15). U legde echter geen medische documenten neer waaruit die vergeetachtigheid ook maar enigszins objectief vastgesteld zou kunnen worden. Bovendien blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat u wel degelijk in staat was om de gestelde vragen coherent te beantwoorden. U bevestigde op de Dienst Vreemdelingenzaken overigens dat er voor wat u betreft geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (Vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Gelet op het voorgaande werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst legde u weinig aannemelijke verklaringen af over uw beweerde activiteiten met M. Zo wist u weinig over (de activiteiten van) M. met wie u nochtans zes jaar samengewerkt zou hebben.

U wist niet eens waar ze woonde: u vermoedde enkel dat haar ouders in Saneh woonden, maar kende voorts noch haar thuisadres noch haar e-mailadres (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 9). U legde dit uit door te stellen dat jullie het altijd over jullie werk hadden en verder over niets anders (CGVS I, p. 14-15). Gelet op dit door u geschetste strikt professionele karakter van jullie verhouding komt het vreemd over dat u korte tijd na uw kennismaking al aanvaard zou hebben om uw netwerk warm te maken giften voor Koerden over te maken die M. dan op haar beurt onder kolbars e.d.m. zou verdelen. Dat u zo snel een volledig vertrouwen stelde in iemand van wie u weinig over haar privéleven wist (CGVS I, p. 13) en dat u zich dus zo snel bereid toonde om zich in samenwerking met haar met in Iran zeer gevoelige zaken, zoals inzetting voor de Koerdische zaak, in te laten, terwijl nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich eerder al met Koerdische zaken had beziggehouden, overtuigt niet meteen. Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u eerst iets moest vinden waaruit zou blijken dat u haar niet kon vertrouwen en dat ze heel eerlijk overkwam, altijd blij was en dat de eerste indruk bepalend is, doet hieraan overigens, mede gelet op de endemische corruptie in Iran en het feit dat er geld gemoeid was in jullie activiteiten en samenwerking, geen afbreuk (CGVS I, p. 16). Gelet op het vermelde door u beweerde strikt professionele karakter van jullie gesprekken springt uw gebrekkige informatie over waar het door u ingezamelde geld terecht kwam verder ook nog in het oog. U verklaarde dat M. zelf mocht beslissen wat ze met het geld deed en dat u haar daar volledig in vertrouwde. Hoewel M. geregeld foto's toonde van de families die door uw bijdragen geholpen werden, onder meer families van politieke gevangenen, kon u echter geen enkele familie bij naam noemen, omdat u dit niet vroeg (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 7; vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U wist ook niet of ze samenwerkte met bepaalde organisaties of ngo's, al dacht u van niet omdat de Koerden geen ngo's hadden (CGVS I, p. 13; p. 15-16). Het is bijgevolg zeer merkwaardig dat u na uw eerste persoonlijk onderhoud, naar aanleiding van de vraag naar bewijzen dat M. bestaat, documenten neerlegde van Jamiyate, de organisatie waarvoor ook u zich inzette. Nergens tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud zei u dat M. actief was voor de organisatie Jamiyate die u toen wel al vermeldde; u zei toen enkel, zoals aangehaald, niet te weten of ze met organisaties samenwerkte. U verklaarde dat uw man Jamiyate contacteerde zonder te weten of ze hen geholpen had (CGVS II, p. 8). Dat M. in het verleden uitgerekend Jamiyate hielp zonder dat u daar weet van had, is een wel heel bijzondere samenloop van omstandigheden. Tot slot is het hoogst opvallend dat, daar waar u bij uw eerste onderhoud nog stelde dat M. u gevraagd had om foto's van kolbars in uw galerij op te hangen hetgeen u aanvaardde (CGVS I, p. 13), u bij uw tweede onderhoud ontkende dit gezegd te hebben: foto's van kolbars mogen immers nooit in Iran getoond worden (CGVS II, p. 8). U insinueerde een vertaalprobleem (CGVS II, p. 8), hetgeen u niet heeft aangetoond. Na uw eerste onderhoud werden u immers de notities van dit onderhoud overgemaakt. U maakte, in tegenstelling tot de notities van uw tweede onderhoud, geen enkel commentaar hierop. Gelet op uw gebrekkige kennis over het door u verzamelde en door M. bestede geld en uw incoherente verklaringen hierover heeft u uw activiteiten met M. niet aangetoond.

Verder tastte u wat het lot van M. na uw vertrek uit Iran betreft volledig in het duister. Zo wist u niet of er een juridische procedure tegen M. loopt, of ze veroordeeld werd, in welke gevangenis ze zit – u was er nochtans van overtuigd dat ze gevangen zat – en of ze een advocaat heeft (CGVS I, p. 16). U trachtte zich slechts te informeren door naar het (algemene) nieuws te kijken om zo informatie te vergaren over wat er met mensen in dergelijke omstandigheden gebeurt (CGVS I, p. 17). U ondernam geen enkele poging om haar te bereiken of om u van het lot van M. te vergewissen terwijl de mogelijkheden er nochtans waren (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 10). Zo kon u bijvoorbeeld via uw organisatie voor straatkinderen waarmee M. klaarblijkelijk ook samenwerkte in het verleden, proberen de contactgegevens van M. te achterhalen, hetgeen u niet gedaan heeft (CGVS II, p. 14). U verklaarde te vermoeden dat de organisatie geen telefoonnummers heeft en dat ze uw telefoonnummer slechts hadden omdat u ook grafisch werk voor hen deed (CGVS II, p. 14). Deze uitleg kan het feit dat u zich niet eens probeerde te informeren bij hen niet rechtvaardigen. U legde immers bedankjes van de organisatie aan M. neer. Men kan ervan uitgaan dat wanneer een organisatie bedankingen bezorgt aan hun donateurs ze mogelijk ook over hun contactgegevens beschikken. U erkende dat u de organisatie hierover vragen had kunnen stellen (CGVS II, p. 14). Dat u de organisatie niet contacteerde toen als bij toeval bleek dat ze contact hadden met M., is dan ook bevreemdend. Het is in dit verband ook heel eigenaardig dat u zelfs niet eens wist of de persoon die uw man op de hoogte had gebracht van de arrestatie van M. een man of een vrouw was. U wist evenmin of uw echtgenoot de contactgegevens van de persoon in kwestie had genoteerd – zo had u die persoon zelf kunnen contacteren om info over M. te kunnen verkrijgen – en hoe die persoon wist wie u was. Dat u geen vragen durfde te stellen, zoals u zich rechtvaardigde (CGVS I, p. 16-17), is, gelet op uw contacten met uw man, die u van de problemen in Iran op de hoogte kon brengen, niet aannemelijk.

Voorts wist u bijzonder weinig over de huiszoeking bij jullie thuis, de telefoontjes van de autoriteiten naar uw huis en het bezoek van de autoriteiten aan uw werk. Zo wist u niet of de autoriteiten 's morgens, 's middags, 's avonds dan wel 's nachts bij u thuis een huiszoeking deden noch hoeveel agenten er hierbij

betrokken waren en van welke dienst ze waren (CGVS I, p. 18). U kon zelfs niet eens vertellen hoe de aanwezigen bij de huiszoeking door de autoriteiten behandeld werden (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 12; opmerkingen notities). U wist enkel dat ze wat spullen en een laptop hadden meegenomen (CGVS II, p. 12). U verklaarde dat de autoriteiten naar jullie thuis belden om u te intimideren maar u wist niet waarom er precies gebeld werd of welke vragen ze aan uw man stelden (CGVS II, p. 12). Dat u, gelet op uw ontbrekende kennis over de inhoud van deze gesprekken, kon besluiten dat de bedoeling van de autoriteiten u intimideren was, komt dan ook heel merkwaardig over. Ook over het bezoek van de autoriteiten aan uw werk tastte u quasi volledig in het duister. Zo wist u enkel dat uw echtgenoot er door de autoriteiten aangesproken werd en dat uw computer meegenomen werd, maar wist u niet of er nog andere personen op uw werk door hen werden aangesproken. U kon de gesprekken tussen de autoriteiten en uw echtgenoot ook niet inhoudelijk duiden. Zo wist u bijvoorbeeld niet welke vragen ze toen aan hem gesteld hadden. U wist evenmin met hoeveel ze toen waren, of ze een uniform aan hadden en van welke dienst ze waren (CGVS II, p. 12).

Tot slot had u geen enkel idee of er tegenwoordig tegen u een juridische procedure loopt in de nasleep van de inval bij u thuis. U wilde zich hiernaar ook niet informeren (CGVS II, p. 14). U wist ook niet waarvan de Iraanse autoriteiten u precies beschuldigden (CGVS II, p. 15).

Dat u over al deze zaken bijzonder weinig wist – u erkende dat uw kennis over de gebeurtenissen ‘erg beperkt’ is en verklaarde in dit verband dat uw echtgenoot zelfs zegt dat u een lange winterslaap deed, dat u niets meer weet van de ontwikkelingen in Iran en dat er heel veel zaken gebeurd zijn waar u niet van op de hoogte bent (CGVS II, p. 12-13) – is uiterst bevreemdend. Dat u er niet over kan praten aan de telefoon en dat de telefoons worden afgeluisterd – u wil door vragen te stellen vermijden dat uw familieleden in Iran in de problemen zouden komen (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 12; p. 14) – kan uw onwetendheid over uw problemen niet vergoelijken. In alle redelijkheid kan aangenomen worden dat het niet moeilijk is om zich met alle moderne communicatiemiddelen die tegenwoordig voorhanden zijn, eventueel op indirecte wijze, via een derde, bij uw man te informeren, temeer daar er wel degelijk over uw problemen kon gesproken worden, aangezien u wist dat er een huiszoeking had plaatsgevonden, dat er getelefoneerd werd en dat de autoriteiten ook op uw werk langsgesproken zijn.

Uw quasi totaal ontbrekende informatie omtrent het lot van M., omtrent de pogingen van de autoriteiten om u op te sporen, omtrent de problemen die uw man na zijn terugkeer ondervond en omtrent de juridische nasleep van de gebeurtenissen alsook het ontbreken van ook maar enige poging om u hierover diepgaand te informeren, daar waar van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid kan verwacht worden dat hij ernstige inspanningen doet om zich zo volledig en gedetailleerd mogelijk te informeren over de kern van zijn vluchtrelaas en over het lot van rechtstreeks hierbij betrokken personen, ondermijnen fundamenteel de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

Uit wat voorafgaat dient dan ook besloten te worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielfrelaas.

Wat betreft de arrestatie van 2000, het feit dat u destijds hard aangepakt werd en uw overige problemen gelinkt aan uw werk als uitgever, vertaler, journalist of galerijhouder, die u omschreef als ‘niet echt groot’ (CGVS I, p. 3; p. 9-10; CGVS II, p. 15), kan opgemerkt worden dat dit voor u geen redenen waren om uw land definitief te verlaten. Dit blijkt immers niet alleen uit het feit dat u voor 2019 al naar België was gekomen, bijvoorbeeld in 2018, en hierna, zonder om internationale bescherming te verzoeken, naar Iran terugkeerde (CGVS I, p. 6), maar ook uit uw verklaring dat toen u in 2019 naar België kwam jullie niet de intentie hadden om hier te blijven en dat het honderd percent de bedoeling was om terug te keren (CGVS I, p. 9; p. 13; CGVS II, p. 13-14). Bijgevolg blijkt uit niets dat u omwille van uw eenmalige arrestatie twee decennia voor uw verzoek om internationale bescherming en omwille van enkele kleinere problemen gelinkt aan uw werk bij uw terugkeer naar Iran anno 2022 ook maar enig risico op vervolging of ernstige schade zou lopen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt niet getwijfeld. Er wordt evenmin getwijfeld aan uw beroepsbezigheden in Iran als journalist, editor, vertaler en galerijhouder. De identiteit van uw broer en de erfeniskwestie staan evenmin ter discussie. Betreffende de door u neergelegde bedankingsbrieven van Jamiyate kan nog opgemerkt worden dat om bewijskrachtig te zijn documenten

dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in Iran een markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. Wat uw door documenten aangetoonde deelname aan een activiteit ten voordele van MehrAfarin betreft, een ngo die zich inzet voor straatkinderen, gehuisvest in Teheran en actief in verschillende Iraanse provincies, kan opgemerkt worden dat nergens uit de beschikbare informatie noch uit uw verklaringen ook maar enigszins kan blijken dat een dergelijke activiteit problematisch zou kunnen zijn voor de Iraanse autoriteiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Vooreerst betoogt verzoekster dat "de bestreden beslissing [getuigt] van een grove onzorgvuldigheid in hoofde van het CGVS", aangezien er geen rekening werd gehouden met haar bijzondere procedurele noden.

Tijdens beide persoonlijke onderhouds verklaarde verzoekster dat ze medicatie nam, waardoor ze verward en vergeetachtig werd.

In de loop van haar asielprocedure begon verzoekster met het nemen van antidepressiva, ten gevolge van wat er in de maanden voor haar asielprocedure gebeurde. Ze is tot op heden in behandeling voor een depressie.

De bestreden beslissing stelt dat ze nooit enig bewijs heeft voorgelegd dat zij medicatie neemt. Verzoekster heeft wel medische voorschriften voorgelegd. Uit deze medische attesten blijkt misschien niet objectief dat ze vergeetachtig zou zijn, maar deze hadden alleszins een indicatie moeten zijn dat verzoekster behoefte had aan bijzondere procedurele noden, zeker in combinatie met het feit dat ze uitdrukkelijk aangaf dat ze bijwerkingen ervaarde van haar medicatie.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster in staat was om coherent te antwoorden op de gestelde vragen, doch het tegenovergestelde kan geconcludeerd worden. Verzoekster werd immers de internationale bescherming geweigerd daar zij op bepaalde vragen niet kon antwoorden, hetgeen paradoxaal is.

Verzoekster wordt verder verweten dat zij geen melding heeft gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij bijzondere procedurele noden heeft, waardoor er geen rekening werd gehouden met bijzondere procedurele noden. Verzoekster kon dit echter toen niet toelichten, gezien zij pas begon met het nemen van medicatie in september 2021, nadat haar dossier werd overgedragen aan het Commissariaat-generaal, met name op 27 juli 2021. Bovendien kan een verzoeker om internationale bescherming ook tijdens het persoonlijk onderhoud kenbaar maken dat hij of zij bijzondere procedurele noden heeft, hetgeen verzoekster ook gedaan heeft, doch hier werd geen gehoor aan gegeven.

Verzoekster kwam tijdens haar beide interviews bijzonder verward over, alsook zeer emotioneel.

Er werd niet gevraagd waarom zij deze medicatie nam, alsook werd nagelaten verzoekster erop te wijzen dat zij hier bewijs van diende voor te leggen. De bestreden beslissing heeft het feit dat zij medicatie nam volledig terzijde geschoven en op geen enkele manier in rekening gebracht, hetgeen blijkt uit de notities van de persoonlijke onderhouds.

Ook met haar algemene kwetsbaarheid als slachtoffer van seksueel geweld werd geen rekening gehouden.

De bestreden beslissing steunt ook niet op het volledige feitenrelaas van verzoekster.

Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd er gevraagd naar de arrestatie van verzoekster in Iran in het jaar 2000. Ze is na het stellen van deze vraag spontaan beginnen huilen, weigerde er over te spreken en heeft de kamer gedurende enkele minuten moeten verlaten om te kalmeren.

Dit had bovendien een indicatie moeten zijn dat verzoekster misschien nood had aan bijzondere procedurele noden. Daar zij initieel aangaf dat zij niet over deze ervaring wenste te spreken, heeft zij dit uiteindelijk wel gedaan, zoals blijkt uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud. Dit werd echter niet mee in overweging genomen in de bestreden beslissing, evenmin wordt gemotiveerd waarom dit niet werd gedaan.

Als gevolg van haar arrestatie in het jaar 2000 is verzoekster dus reeds gekend bij de Iraanse autoriteiten. Dit is toch wel een zwaarwichtig gegeven waarmee de bestreden beslissing rekening had moeten houden en verder had moeten onderzoeken. Dit kon evenzeer zonder de details van haar vasthouding te bevragen.

Verzoekster werd twee keer gehoord, telkens voor meer dan vier uur lang. De motivering van de bestreden beslissing zelf is echter amper twee pagina's lang. Dit is onvoldoende om alle juridische en feitelijke elementen die aan het licht kwamen tijdens de verhoren op doorgronde wijze te bespreken en te analyseren.

Wat verzoeksters kennis betreft aangaande mevrouw A., heeft verzoekster verklaart dat zij enkel een professionele band hadden en over het werk praatten, vandaar de beperkte kennis van verzoekster. De bestreden beslissing licht niet toe waarom deze uitleg niet zou voldoen.

Voorts stelt de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat verzoekster zich zo inzette voor de Koerdische zaak, hoewel ze voordien zich hiervoor niet had ingezet. In Iran moet men uiterst voorzichtig zijn wanneer men de Koerden wil helpen, gezien zij tot op heden niet aanvaard worden in Iran. Bovendien heeft verzoekster zelf verklaard dat zij van Koerdische origine is, hetgeen eveneens door de bestreden beslissing over het hoofd werd gezien. Overigens is het niet duidelijk waarom het verhaal van verzoekster wel aannemelijk zou zijn indien zij wel in het verleden al steun had verleend aan Koerdische problematieken in Iran.

Verder wordt er gewezen op het feit dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de vraag of er nu wel of niet foto's van *kolbars* mogen worden getoond in Iran. In het eerste persoonlijk onderhoud heeft verzoekster per abuis gezegd dat dit wel mag, terwijl zij in het tweede persoonlijk onderhoud bevestigt dat het niet mag. De bestreden beslissing haalt aan dat zij dit had moeten rechtzetten wanneer zij de notities van het eerste persoonlijk onderhoud had ontvangen, en vindt het opmerkelijk dat zij dit niet heeft gedaan. Het feit is evenwel dat zij deze tegenstrijdigheid wel heeft rechtgezet. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud heeft ze haar vergissing erkend en bevestigde ze dat er geen foto's van *kolbars* mogen getoond worden in Iran, en dat deze verwarring mogelijks kwam door een fout in de vertaling. Waarom deze verklaring niet wordt aanvaard, wordt niet toegelicht. Waarom verzoekster deze vergissing volgens de bestreden beslissing enkel na ontvangst van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud had kunnen rechtzetten, is evenmin duidelijk.

Ook wordt aan verzoekster verweten dat haar kennis van de gebeurtenissen in Iran na haar vertrek te beperkt is. Het is toch logisch dat een persoon in een dermate gevaarlijke situatie er niet wil voor zorgen dat zij verder op de radar van de Iraanse autoriteiten komen door verdere vragen te stellen en blijvend contact te houden met personen die reeds werden aangehouden of geïdendeerd worden. Verzoekster wou zichzelf zo ver mogelijk verwijderen van de gebeurtenissen in Iran om zichzelf veilig te stellen, zeker gelet op haar eerdere ervaringen met de Iraanse autoriteiten. Dit is de reden waarom zij zich niet verder heeft geïnformeerd naar het lot van mevrouw M.A.

De bestreden beslissing aanvaardt dit niet omwille van het feit dat verzoekster wel contacten had met haar man. Dit is echter toch logisch, gezien iemand haar op de hoogte moest brengen van wat er gaande was in Iran, en het immers ook haar echtgenoot is. Opnieuw om haar eigen veiligheid en de veiligheid van haar gezin te garanderen, en gelet op het feit dat telefoons geregeld worden afgeluisterd in Iran, heeft verzoekster niet te veel vragen durven stellen. Ze was immers op de hoogte gesteld van het belangrijkste gegeven, en dat is dat de Iraanse autoriteiten op zoek zijn naar haar. Gelet op haar activiteiten en haar verleden, kan verzoekster overigens wel vermoeden wat aan haar ten laste wordt gelegd.

Het is bovendien ook logisch dat verzoekster nagenoeg geen contact heeft met haar gezin in Iran. Hoe minder zij weten, hoe kleiner de kans dat ook zij vervolgd zouden worden door de Iraanse autoriteiten.

De bestreden beslissing poogt dit te milderen door te stellen dat verzoekster in feite een risico had moeten nemen en via 'moderne communicatiemiddelen' contact had moeten opnemen met haar gezin.

Het kan toch niet worden vereist dat een verzoekster om internationale bescherming haar gezin in het gevaar brengt opdat het asielrelaas aannemelijk zou zijn.

Tot slot is de bestreden beslissing allesbehalve proportioneel in het licht van het nadeel dat zij teweegbrengt voor verzoekster. Gelet op voorgaande feitenrelaas staat het toch alleszins vast dat er zekere problemen zijn tussen verzoekster en de Iraanse autoriteiten. Er is bovendien geen enkele garantie dat verzoekster in Iran een eerlijk proces zal genieten voor hetgeen haar ten laste wordt gelegd. Dit gegeven werd opnieuw niet in overweging genomen door de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft er overigens alles aan gedaan om aan de medewerkingsplicht die rust op verzoekers om internationale bescherming tegemoet te komen. Zo heeft zij een veelheid aan documenten voorgelegd ter staving van haar asielrelaas. Dit bewijst toch dat de verzoekster haar uiterste best heeft gedaan. Opnieuw was dit echter niet voldoende volgens de bestreden beslissing, en wordt zij overigens ervan beschuldigd dat een van de door haar voorgelegde documenten vervalst zou zijn, zonder hier enig bewijs van te hebben.

2.1.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift legt verzoekster een medisch voorschrift (stuk 2) neer.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij in haar verzoekschrift stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met bijzondere procedurele noden in haar hoofde omwille van het feit dat zij zou lijden aan geheugenproblemen vanwege een depressie en de daarbij horende medicatie.

De Raad benadrukt in deze dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij van bij de aanvang van de procedure haar volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over haar verzoek en het aan haar is om op precieze wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover de verzoekster hier nood aan heeft en voor zover haar bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 55).

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat verzoekster geen enkel objectief bewijsstuk neerlegt waaruit zou blijken dat zij zou lijden aan geheugenproblemen. Verzoekster legt een voorschrift neer met de daarin opgesomde medicatie, maar verzaakt om enig attest neer te leggen waarin haar medische problematiek wordt omschreven, dan wel de bijwerkingen die zouden worden veroorzaakt door de door verzoekster opgesomde medicatie. Het loutere gegeven dat verzoekster gewag zou maken van bijwerkingen ten gevolge van de medicijnen die zij neemt, is niet bij machte om haar beweerde geheugenproblemen te staven. De Raad merkt hierbij op dat verzoekster tot op heden nog steeds geen attest neerlegt waaruit zou blijken dat zij omwille van enige mentale problemen niet in staat zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, noch dat haar cognitieve vermogens zouden zijn aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn geweest om coherente en consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van haar verzoek om internationale bescherming. Aldus blijven verzoeksters verklaringen omtrent haar medische problematiek blote beweringen. Het gegeven dat verzoekster deze problematiek ontwikkelde na haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken doet geen afbreuk aan het voorgaande, daar verzoekster nog ruim de mogelijkheid had om tot op het moment van het laatste persoonlijke onderhoud, en desnoods in het verzoekschrift of een aanvullende nota, medische documenten neer te leggen ter staving van haar problematiek, *quod non*. De bewering dat verzoekster tijdens de persoonlijke onderhouds verward en emotioneel was blijkt tevens niet uit haar uitvoerige verklaringen.

Verzoekster voert tevens aan dat ze het slachtoffer was van seksuele mishandeling. De Raad merkt op dat verzoekster verwijst naar een incident dat plaatsvond in 2000, waarbij ze twee dagen lang werd vastgehouden (Notities persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 12; Notities persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 15). Verzoekster gaf tijdens de persoonlijke onderhouds geen verdere duiding bij dit incident, en maakte geen enkel gewag van enige seksuele mishandeling.

Verzoekster vermeldt de seksuele mishandeling voor het eerst in verzoekschrift. De Raad merkt aldus op dat dit element bijzonder laattijdig wordt aangehaald. Ook worden opnieuw geen objectieve bewijsstukken neergelegd waaruit kan blijken dat zij ten gevolge van enige mentale problemen die verband houden met de beweerde seksuele mishandeling niet in staat was om aanspraak te maken op haar rechten of te voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de procedure.

Ook een controle van de notities van het persoonlijk onderhoud laat niet toe om vast te stellen dat verzoekster wel degelijk specifieke steunmaatregelen nodig had teneinde haar relaas te kunnen brengen. Het verzoekschrift benadrukt dat zij op een gegeven moment tijdens het persoonlijk onderhoud begon te huilen, hetgeen een indicatie moest zijn voor de mogelijke aanwezigheid van bijzondere procedurele noden. De Raad merkt op dat op de *'protection officer'* de verplichting rust om een zorgvuldige en aangepaste behandeling tijdens het persoonlijk onderhoud te garanderen. Dit houdt onder meer in dat, zodra er zich belangrijke incidenten voordoen die een negatieve impact kunnen hebben op het vermogen en vertrouwen van de verzoeker om internationale bescherming om vrijuit en ongestoord te kunnen spreken hierop constructief moet worden gereageerd. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd aangegeven dat zij altijd kan vragen indien zij een extra pauze nodig had (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 2) en dat de *'protection officer'* de emotionele reactie van verzoekster erkende op het moment dat ze begon te huilen (*Ibid*, p. 15). Verzoekster noch haar advocaat hebben op enig moment aangegeven dat zij het nodig achtten om nog een pauze te nemen of opmerkingen gemaakt met betrekking tot het verloop van het persoonlijk onderhoud of de vragen die werden gesteld. Verzoekster toont dan ook niet *in concreto* aan dat de omstandigheden tijdens het persoonlijk onderhoud van die aard waren dat zij een invloed hebben gehad op haar vermogen om haar relaas naar voren te brengen.

Ten slotte wijst de Raad erop dat, zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk persoonlijk onderhoud in optimale omstandigheden plaatsgrijpt, dan nog dient te worden aangetoond dat de aangeklaagde omstandigheden de besluitvorming hebben bepaald of negatief beïnvloed. Verzoekster toont met haar verweer in het verzoekschrift echter niet *in concreto* aan met welke van haar verklaringen desgevallend geen rekening zouden kunnen worden gehouden bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming.

2.4. De bestreden beslissing oordeelde op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen daar haar verklaringen met betrekking tot M. getuigden van een gebrekkig en tegenstrijdig karakter (i), ze te weinig informatie had over de gebeurtenissen met betrekking tot M. na haar eigen vertrek uit Iran (ii) en ze bijzonder weinig kon vertellen over de politionele vervolging die haarzelf en familie zou hebben ervaren in Iran, communicatiemogelijkheden ten spijt (iii).

Het betoog in het verzoekschrift is niet bij machte om de terechte vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen, daar het zich in wezen beperkt tot het in twijfel trekken van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing en het aanvoeren van persoonlijke vergoelijkings.

Vooreerst stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoekster geen geloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot haar verstandhouding met M.:

“Vooreerst legde u weinig aannemelijke verklaringen af over uw beweerde activiteiten met M. Zo wist u weinig over (de activiteiten van) M. met wie u nochtans zes jaar samengewerkt zou hebben. U wist niet eens waar ze woonde: u vermoedde enkel dat haar ouders in Saneh woonden, maar kende voorts noch haar thuisadres noch haar e-mailadres (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 9). U legde dit uit door te stellen dat jullie het altijd over jullie werk hadden en verder over niets anders (CGVS I, p. 14-15). Gelet op dit door u geschetste strikt professionele karakter van jullie verhouding komt het vreemd over dat u korte tijd na uw kennismaking al aanvaard zou hebben om uw netwerk warm te maken giften voor Koerden over te maken die M. dan op haar beurt onder kolbars e.d.m. zou verdelen. Dat u zo snel een volledig vertrouwen stelde in iemand van wie u weinig over haar privéleven wist (CGVS I, p. 13) en dat u zich dus zo snel bereid toonde om zich in samenwerking met haar met in Iran zeer gevoelige zaken, zoals inzet voor de Koerdische zaak, in te laten, terwijl nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich eerder al met Koerdische zaken had beziggehouden, overtuigt niet meteen. Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u eerst iets moest vinden waaruit zou blijken dat u haar niet kon vertrouwen en dat ze heel eerlijk overkwam, altijd blij was en dat de eerste indruk bepalend is, doet hieraan overigens, mede gelet op de endemische corruptie in Iran en het feit dat er geld gemoeid was in jullie activiteiten en samenwerking, geen afbreuk (CGVS I, p. 16). Gelet op het vermelde door u beweerde strikt professionele karakter van jullie gesprekken springt uw gebrekkige informatie over waar het door u ingezamelde geld terecht kwam verder ook nog in het oog.

U verklaarde dat M. zelf mocht beslissen wat ze met het geld deed en dat u haar daar volledig in vertrouwde. Hoewel M. geregeld foto's toonde van de families die door uw bijdragen geholpen werden, onder meer families van politieke gevangenen, kon u echter geen enkele familie bij naam noemen, omdat u dit niet vroeg (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 7; vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U wist ook niet of ze samenwerkte met bepaalde organisaties of ngo's, al dacht u van niet omdat de Koerden geen ngo's hadden (CGVS I, p. 13; p. 15-16). Het is bijgevolg zeer merkwaardig dat u na uw eerste persoonlijk onderhoud, naar aanleiding van de vraag naar bewijzen dat M. bestaat, documenten neerlegde van Jamiyate, de organisatie waarvoor ook u zich inzette. Nergens tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud zei u dat M. actief was voor de organisatie Jamiyate die u toen wel al vermeldde; u zei toen enkel, zoals aangehaald, niet te weten of ze met organisaties samenwerkte. U verklaarde dat uw man Jamiyate contacteerde zonder te weten of ze hen geholpen had (CGVS II, p. 8). Dat M. in het verleden uitgerekend Jamiyate hielp zonder dat u daar weet van had, is een wel heel bijzondere samenloop van omstandigheden. Tot slot is het hoogst opvallend dat, daar waar u bij uw eerste onderhoud nog stelde dat M. u gevraagd had om foto's van kolbars in uw galerij op te hangen hetgeen u aanvaardde (CGVS I, p. 13), u bij uw tweede onderhoud ontkende dit gezegd te hebben: foto's van kolbars mogen immers nooit in Iran getoond worden (CGVS II, p. 8). U insinueerde een vertaalprobleem (CGVS II, p. 8), hetgeen u niet heeft aangetoond. Na uw eerste onderhoud werden u immers de notities van dit onderhoud overgemaakt. U maakte, in tegenstelling tot de notities van uw tweede onderhoud, geen enkel commentaar hierop. Gelet op uw gebrekkige kennis over het door u verzamelde en door M. bestede geld en uw incoherente verklaringen hierover heeft u uw activiteiten met M. niet aangetoond."

Verzoekster stelt hieromtrent dat ze een afdoende uitleg heeft gegeven waarom haar kennis met betrekking tot M. beperkt was. De bestreden beslissing zou deze uitleg gewoonweg naast zich hebben neergelegd zonder verdere uitleg. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, zoals die hierboven wordt geciteerd, blijkt echter het tegendeel. De Raad treedt de bestreden beslissing bij waar deze stelt dat de beweerde oppervlakkige relatie met M. niet valt te rijmen met de daaropvolgende activiteiten die ze samen zouden hebben ontplooid. De Raad merkt hierbij verder op dat gezien de langdurige relatie die verzoekster had met M., minstens zes jaar lang, toch redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekster enige informatie heeft over M.'s privéleven, *quod non*.

Voorts betoogt verzoekster dat men in Iran zeer voorzichtig moest zijn met het steunen van de Koerden, hetgeen een verklaring zou zijn voor het gegeven dat ze pas nu de Koerden zou steunen. Verzoekster verwijst verder ook naar het gegeven dat ze van Koerdische origine is. De Raad merkt hierbij op dat enkel de moeder van verzoekster Koerdisch is, haar vader is Azeri (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 6; Notities persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 3). Zelfs indien verzoekster werd gevolgd in de stelling dat ze zich zou identificeren als Koerd, dan nog merkte de bestreden beslissing terecht op dat nergens uit haar verklaringen zou blijken dat ze ook maar enige band had met de Koerdische beweging vooraleer ze M. leerde kennen. Dat verzoekster thans beweert dat men zeer voorzichtig moet zijn met het steunen van Koerden, strookt ook niet met het gegeven dat verzoekster vrijwel meteen nadat ze M. leerde kennen zich begon in te zetten voor de Koerden, hetgeen getuigt van een gebrek aan enige voorzichtigheid (*Ibid.*, p. 13). Verzoekster zou zich hierbij ook hebben gebaseerd op de 'eerste indruk' van M. (*Ibid.*, p. 16). Het betoog in verzoekschrift valt niet te verzoenen met de verklaringen van verzoekster, hetgeen nefast is voor haar geloofwaardigheid en ertoe leidt dat dit betoog niet van die aard is om de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Verzoekster tracht verder de vastgestelde tegenstrijdigheden te vergoelijken door te stellen dat ze tijdens het tweede persoonlijk onderhoud haar verklaringen corrigeerde. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt geenszins dat verzoekster haar eerdere verklaringen omtrent de *Kolbars* trachtte recht te zetten. Verzoekster gaf tijdens het tweede persoonlijk onderhoud plots een andere invulling van haar asielrelaas. Wanneer ze hiermee geconfronteerd werd, stelde ze dat het waarschijnlijk een vertaalfout betrof tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 8). Dit geeft allerminst de indruk dat het hier om een correctie ging, dan wel dat verzoekster zichzelf gewoonweg tegensprak en thans tracht te doen uitschijnen dat het om een beredeneerde rechtzetting ging. De bestreden beslissing stelde hieromtrent ook terecht dat verzoekster geen correctie aanbracht wanneer ze de kopieën van het eerste persoonlijke onderhoud ontving en evenmin nog enige opmerkingen bij deze notities heeft aangebracht voor het nemen van de bestreden beslissing, waardoor zij wordt geacht te hebben ingestemd met de inhoud daarvan conform artikel 57/5^{quater}, § 3, van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt hier ten overvloede op dat verzoekster initieel zei tijdens het eerste persoonlijke onderhoud: "Ze vroeg me of e eventueel foto's van Koerden van Iran ook mocht meebrengen en in onze toonzaal hangen. De foto's gingen eigenlijk over kolbar en over Koerden, gevangen van Iran. [...]"

En omdat mijn moeder ook Koerdisch was omdat we eigenlijk ook Koerdische roots hebben heb ik dat geaccepteerd om haar te helpen met die problemen.” (Notities persoonlijk onderhoud 22/10/2021, stuk 4, p. 13). Dit betreft een uitvoerige redenering waarvan bezwaarlijk kan worden aangenomen dat dit alles een vertaalfout betrof. Dit geldt temeer nu zij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud geen opmerkingen gemaakt heeft met betrekking tot enige vertaalproblemen of het verloop van de communicatie tussen zichzelf, de tolk en de ‘protection officer’ en zij op het einde van het onderhoud verklaarde dat zij de tolk goed had begrepen (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 16).

Voorts redeneerde de bestreden beslissing terecht het volgende omtrent haar beperkte kennis over haar problemen met de Iraanse autoriteiten:

“Verder tastte u wat het lot van M. na uw vertrek uit Iran betreft volledig in het duister. Zo wist u niet of er een juridische procedure tegen M loopt, of ze veroordeeld werd, in welke gevangenis ze zit – u was er nochtans van overtuigd dat ze gevangen zat – en of ze een advocaat heeft (CGVS I, p. 16). U trachtte zich slechts te informeren door naar het (algemene) nieuws te kijken om zo informatie te vergaren over wat er met mensen in dergelijke omstandigheden gebeurt (CGVS I, p. 17). U ondernam geen enkele poging om haar te bereiken of om u van het lot van M te vergewissen terwijl de mogelijkheden er nochtans waren (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 10). Zo kon u bijvoorbeeld via uw organisatie voor straatkinderen waarmee M klaarblijkelijk ook samenwerkte in het verleden, proberen de contactgegevens van M te achterhalen, hetgeen u niet gedaan heeft (CGVS II, p. 14). U verklaarde te vermoeden dat de organisatie geen telefoonnummers heeft en dat ze uw telefoonnummer slechts hadden omdat u ook grafisch werk voor hen deed (CGVS II, p. 14). Deze uitleg kan het feit dat u zich niet eens probeerde te informeren bij hen niet rechtvaardigen. U legde immers bedankjes van de organisatie aan M neer. Men kan ervan uitgaan dat wanneer een organisatie bedankingen bezorgt aan hun donateurs ze mogelijk ook over hun contactgegevens beschikken. U erkende dat u de organisatie hierover vragen had kunnen stellen (CGVS II, p. 14). Dat u de organisatie niet contacteerde toen als bij toeval bleek dat ze contact hadden met M, is dan ook bevreemdend. Het is in dit verband ook heel eigenaardig dat u zelfs niet eens wist of de persoon die uw man op de hoogte had gebracht van de arrestatie van M een man of een vrouw was. U wist evenmin of uw echtgenoot de contactgegevens van de persoon in kwestie had genoteerd – zo had u die persoon zelf kunnen contacteren om info over M te kunnen verkrijgen – en hoe die persoon wist wie u was. Dat u geen vragen durfde te stellen, zoals u zich rechtvaardigde (CGVS I, p. 16-17), is, gelet op uw contacten met uw man, die u van de problemen in Iran op de hoogte kon brengen, niet aannemelijk.

Voorts wist u bijzonder weinig over de huiszoeking bij jullie thuis, de telefoontjes van de autoriteiten naar uw huis en het bezoek van de autoriteiten aan uw werk. Zo wist u niet of de autoriteiten ‘s morgens, ‘s middags, ‘s avonds dan wel ‘s nachts bij u thuis een huiszoeking deden noch hoeveel agenten er hierbij betrokken waren en van welke dienst ze waren (CGVS I, p. 18). U kon zelfs niet eens vertellen hoe de aanwezigen bij de huiszoeking door de autoriteiten behandeld werden (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 12; opmerkingen notities). U wist enkel dat ze wat spullen en een laptop hadden meegenomen (CGVS II, p. 12). U verklaarde dat de autoriteiten naar jullie thuis belden om u te intimideren maar u wist niet waarom er precies gebeld werd of welke vragen ze aan uw man stelden (CGVS II, p. 12). Dat u, gelet op uw ontbrekende kennis over de inhoud van deze gesprekken, kon besluiten dat de bedoeling van de autoriteiten u intimideren was, komt dan ook heel merkwaardig over. Ook over het bezoek van de autoriteiten aan uw werk tastte u quasi volledig in het duister. Zo wist u enkel dat uw echtgenoot er door de autoriteiten aangesproken werd en dat uw computer meegenomen werd, maar wist u niet of er nog andere personen op uw werk door hen werden aangesproken. U kon de gesprekken tussen de autoriteiten en uw echtgenoot ook niet inhoudelijk duiden. Zo wist u bijvoorbeeld niet welke vragen ze toen aan hem gesteld hadden. U wist evenmin met hoeveel ze toen waren, of ze een uniform aan hadden en van welke dienst ze waren (CGVS II, p. 12).

Tot slot had u geen enkel idee of er tegenwoordig tegen u een juridische procedure loopt in de nasleep van de inval bij u thuis. U wilde zich hiernaar ook niet informeren (CGVS II, p. 14). U wist ook niet waarvan de Iraanse autoriteiten u precies beschuldigden (CGVS II, p. 15).

Dat u over al deze zaken bijzonder weinig wist – u erkende dat uw kennis over de gebeurtenissen ‘erg beperkt’ is en verklaarde in dit verband dat uw echtgenoot zelfs zegt dat u een lange winterslaap deed, dat u niets meer weet van de ontwikkelingen in Iran en dat er heel veel zaken gebeurd zijn waar u niet van op de hoogte bent (CGVS II, p. 12-13) – is uiterst bevreemdend. Dat u er niet over kan praten aan de telefoon en dat de telefoons worden afgeluisterd – u wil door vragen te stellen vermijden dat uw familieleden in Iran in de problemen zouden komen (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 12; p. 14) – kan uw onwetendheid over uw problemen niet vergoelijken. In alle redelijkheid kan aangenomen worden dat het

niet moeilijk is om zich met alle moderne communicatiemiddelen die tegenwoordig voorhanden zijn, eventueel op indirecte wijze, via een derde, bij uw man te informeren, temeer daar er wel degelijk over uw problemen kon gesproken worden, aangezien u wist dat er een huiszoeking had plaatsgevonden, dat er getelefoneerd werd en dat de autoriteiten ook op uw werk langsgekomen zijn."

Verzoekster herhaalt in verzoekschrift dat het niet veilig was om informatie in te winnen daar ze mogelijks zo geïsoleerd kon worden door de Iraanse autoriteiten. Verzoekster stelt hierbij dat men niet kan verwachten dat ze contact opneemt met haar gezin en zo hun veiligheid riskeert. Verzoekster gaat zo echter voorbij aan de terechte vaststelling van de bestreden beslissing dat ze wel degelijk had gecommuniceerd over haar vervolging met haar man, daar ze wist dat er een huiszoeking was en de autoriteiten naar haar thuis belden. Dat verzoekster deze informatie wel probleemloos kon bekomen, maar verdere informatie compleet ontbreekt, doet afbreuk aan het betoog dat ze niet in staat is om informatie te bekomen zonder haar familie in gevaar te brengen. De Raad benadrukt dat van verzoekster, die verklaart een vrees voor vervolging te hebben door de Iraanse autoriteiten en om deze redenen internationale bescherming vraagt, verwacht kan worden dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft. Verzoeksters onwetendheid en haar nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een manifest gebrek aan interesse in haar hoofdzaak en doen aldus ernstige twijfels rijzen over de gegrondheid van de vrees voor vervolging.

Waar verzoekster nog betoogt dat zij reeds gekend is bij de Iraanse autoriteiten ten gevolge van haar arrestatie in 2000, merkt de Raad op dat, waar deze arrestatie in de huidige stand van het onderzoek niet wordt betwist, dit gegeven op geen enkele wijze haar beweerd huidige problemen met de Iraanse autoriteiten kan aantonen. Verzoekster blijft in gebreke om deze problemen aannemelijk te maken. De Raad wijst er nog op dat uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal van oordeel is dat uit verzoeksters arrestatie door de Iraanse autoriteiten in 2000 geen actuele vrees voor vervolging in haar hoofdzaak kan worden afgeleid, een oordeel dat wordt bijgetreden door de Raad.

In zoverre verzoekster betoogt dat ze heeft voldaan aan de op haar schouders rustende medewerkingsplicht, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing terecht heeft geoordeeld dat de afgelegde verklaringen omtrent verzoeksters beweerd vrees niet geloofwaardig zijn. De bestreden beslissing merkte verder terecht op dat de door verzoekster neergelegde bedankingsbrieven van Jamiyate niet bewijskrachtig zijn daar deze niet kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas. Bovendien motiveerde de bestreden beslissing terecht dat uit objectieve informatie blijkt er een hoge prevalentie is van valse documenten. Aldus dient opgemerkt te worden dat, gelet op de ondersteunende werking van dergelijke documenten en de relatieve bewijswaarde, deze elementen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet vermogen te herstellen. De motivering met betrekking tot de neergelegde documenten wordt bijgevolg bevestigd:

"De door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt niet getwijfeld. Er wordt evenmin getwijfeld aan uw beroepsbezigheden in Iran als journalist, edituur, vertaler en galerijhouder. De identiteit van uw broer en de erfeniskwestie staan evenmin ter discussie. Betreffende de door u neergelegde bedankingsbrieven van Jamiyate kan nog opgemerkt worden dat om bewijskrachtig te zijn documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in Iran een markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. Wat uw door documenten aangetoonde deelname aan een activiteit ten voordele van MehrAfarin betreft, een ngo die zich inzet voor straatkinderen, gehuisvest in Teheran en actief in verschillende Iraanse provincies, kan opgemerkt worden dat nergens uit de beschikbare informatie noch uit uw verklaringen ook maar enigszins kan blijken dat een dergelijke activiteit problematisch zou kunnen zijn voor de Iraanse autoriteiten."

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Het betoog dat de bestreden beslissing disproportioneel is in het licht van het nadeel dat deze teweegbrengt voor verzoekster is niet dienstig. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster dit niet verder toelicht, merkt de Raad op dat *in casu* geen nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld in hoofdzaak van verzoekster. Eventuele negatieve gevolgen die een weigeringsbeslissing teweegbrengen, die losstaan van de nood aan bescherming, doen niet ter zake.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekster maakt, gelet op hetgeen voorafgaat, immers op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de adjunct-commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Ze toont niet aan dat ze in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad niet over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP